

Albino Gökkuşığı
Işık Güney

ALBİNO GÖKKUŞAĞI

Şiir Antoloji Yayınları©

www.siirantoloji.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Merve Ceyda Terzi

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2026

ISBN: 978-625-9330-87-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Şiir Antoloji yayınlarına devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Işık Güney

ÖN SÖZ

Şiirlerimin konusu doğa, günlük hayatta sık rastlayabileceğimiz sıradan bazı eşya ve sembollerdir. Ben bu sıradan olgu ve materyallere felsefi anlamlar yüklemek istiyorum. Şiirlerimde somut varlıklara soyut derinlikler kazandırmayı ve onlara genelde yüklenmemiş hatta belki gerçekte sahip olmadıkları anlamlar yüklemeyi amaçlıyorum. Basit materyaller ve durumlar ele alındığında komplike olanlara göre ortaya daha derin, yoğun anlamlar ve benzetmeler çıkacağına inanıyorum çünkü basit bir noktadan istediğiniz yöne sonsuz ilerleme seçeneğiniz vardır ama kenarları belli bir düzlem bir ilerleme alanı olduğu kadar sınırdır da. Bu yüzden hayal etmenin gücünün gerçeğin sınırlarını aşabileceğine inanıyorum. Şiirlerimde genellikle zıtlıkları bir arada kullanırım çünkü kontrast renklerin birbirini vurgulaması ve zıt tatların lezzeti pekiştirmesi gibi bir arada kullanıldığında zıt ifadelerin anlamı belirginleştirdiğini hissediyorum. Zıtlıklar benim için önemli bulduğum kavramların altını çizme yöntemidir. Edebiyat varışın olmadığı bir yolculuksa, kelimelerim yola koyulsun istediğimde kalemimin gerçek ile hayal arasında bir makas değiştirici olmasını istiyorum.

**"Hayat sanatın bütünüdür. Sanatkâr ondaki izleri
tuvale işleyen bir taklitçidir. Tuval ise kalplerdir.
Öyleyse büyük resim hayattır; beşerî sanat onda bir
firça darbesi olabilme çabasıdır."**

ALBİNO GÖKKUŞAĞI

Bir albino gökkuşığı...
Damlalarda kırılan gün ışığı
Renklere ayrışır gibi,
Kalpte kırılan hayallerin
Duygulara ayrışmasıdır o;
Bir gün yeniden hayallere birleşsin diye hüznün yedi rengi.
Ağlatamaz sıladaki sevdalı uğruna,
Hatırlatmaz bir cananı donuk teni.
Ferah bir yağmur sonrası
Göstermez onu çocuklar neşe ile birbirine.
Rengârenk masallar için çok sönük,
Karanlık bir dram için fazla beyazdır.
Ya çok uzaktır
Pencere önü sağanaklarında görülmeye
Ya hep fazla yakın
Renkleri bir uzaktan diğer uzağa götürmeye,
Uçlarda istikrara hükümlüdür.

Korkar bir nemli griden,
Oyun vakti gelir peşinden,
Eksik ve yalnız bir aktör olur
Renkler sahnesinde
Yine de
Her yağmurda öykünür
Bezenmek için tutkulu kırmızıya,
Neşeli turuncuya güler gözleri,
Geçmişini anar hüzün mavisinde
Ne var ki
Eski, siyah beyaz bir aşk filmidir o
Hatta rengârenk çiçeklerin kara kalem resmi.
Alelade bir sıra dışılığa mahkumdur,
İçinde renkli bir ukde,
Albino gökkuşığı.

ANKA’NIN DÖNGÜSÜ

Şiirimde anlama yön veren bir soruyum;
Cevapladıkça uzaklaşan,
Sonunda yakalar mıyım bilemediğim.
Bir dipnota gizlenmiş anlamım;
Metinde aradığım,
Bulduğumda anlayamadığım.
Tereddüdün karşılığımı ben lügatta;
Bir tek belirsizliğinden emin.
Doğumu çağrıştıran bir ölüm benimkisi;
Külleri karşıtlıklara savrulmuş bir Anka gibi,
Dünya için geç,
Sonsuzluk için erken.
Araf’a varsam
Belki sahiplenir arada kalmışlığımı.
Mekânsız Anka’nın
Zamansız misafirliğidir ölüm
Ve benim sonsuzluğumdur fani dünya.
Araf’a uğrar,
Ne kadar ölürsem
O kadar dönerim.

ASILI SÖZCÜKLER

Hayalimdeki seni
Uzağımdaki sana getiriyorum;
Zamanı vurguluyor kavuşmak.
Daha çok varmak mı
Yoksa yolda olmak mı
Bilmiyorum.
Yeni cümlelere
Yeni çağırışlar ararken
Aklımda asılı kalıyor sözcükler.
Daha çok hatırlarken mi
Yoksa hiç unutmadığımda mı
Bilmiyorum.
Gelişinle cevapladığın
Bir sorudur beklemek,
Tüm öğeleri sana dair
Ve her ögenin sonunda
Bir soru işareti,
Sana götüren
Daha çok cevaplar mı
Yoksa sorunun kendisi mi
Bilmiyorum.

AŞKIN İMLASI

Vuslatı tarif edemeyen dillerde
Yanlış bir aşk telaffuzuydum.
En çok yakınlar uzaktı bana
Ve bir istisna değildi
Başucu kitabımdaki
Yorgun sözcükler.
Tüm harfleri
Solgun bir lambanın
Akşamında söndürür,
Sabahında yer açardım
Yeni güne hazır parlayışların baş harflerine.
Adın “aşk”, “şüphe” ve “uzak”tı
Ve vuslat olmasaydı
Özlemin literatüründe
Adlarının en yakını “uzak”tı.

AŞKIN İZDÜŞÜMÜ

Kalpten yansıyabildiği kadardır
Ayın izdüşümü.
Sinende ne kadarsa
Misliyle gökte, aşkın kapladığı yer...

Yükselene dek
Aydınlığa beşik olur güneş.
Dolunaya büyüsün diye
Ufkun ninnisinin uyuttuğu mahmur ay,
Bir önceki meridyenden
Bir sonrakine bayrak teslimi ise karanlık,
Gece güne koşarken.

Gün aydınlanır,
Kendini arar,
Işıқта boğulur ışık;
Gece kaybolan gölgeler gibi
Kendiyle kamufle olur
Her ışık
Ve her ışıksızlık.

Aynaya yansıyan ışık
İzini takip edip
Aya döner karanlığın katarında,
Yükü biraz doğmak,
Biraz batmak...

Duvarın ardına bir geçittir ayna;
Atacağı ilk adım inanmaksa.
Işığın sureti mi daha çok aydınlatır, aslı mı;
Bir yansımayı sorgulamak gözlerine hak olduğunda?
Hangi cevabı verirdin
Gözleri karanlıkla kamaştırsın diye
Gökyüzü kandilinde geceyi yakana?

Farklı ufuklarda
Aynı ışıktır tan ve gurup;
Biri aydınlığa diğeri karanlığa gebe.
Oysa gün dahi olsan
Bir kalbin yansıtabildiği kadardır ışığın.